

kaar, som indeholdes i § 2 af Flertallets Forslag, nemlig det, at Forsvarsforanstaltningerne ikke maa paabegyndes, før en anden, efter Regjeringens Opfattelse denne Sag uvedkommende, Lov er vedtagen og traadt i Kraft. Da Flertallet ikke hidtil har viist noget som helst Tegns paa, at det er villigt til at vise Smødekommunen imod den Opfattelse, som Regjeringen, Landsathinget og et stærkt Mindretal i dette Thing har af disse Spørgsmaal, anser jeg det ikke alene for fuldt berettiget, men ogsaa med Nødvendighed giuet, at Regjeringen maa betragte Vedtagelsen af Flertallets Forslag ensbetydende med Lovforslagets Forkastelse.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Efter denne Udtalelse af den høitæredede Conseilspræsident behøver jeg ikke at udtale mig videre om Flertallets Forslag, og jeg skal derfor kun udtale nogle Ord med Hensyn til den Del af Erklæringen, som hidrører fra Mindretallet. Jeg skal ikke omtale Mindretallets Udtalelser i selve Erklæringen, men kun henholde mig til de af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Jeg vilde ganske vist have anset det for onskeligt, om der kunde have været opnaaet fuldkommen Overensstemmelse imellem Regjeringen, Landsathinget og Udvalgets Mindretal her i Folkethinget; men da der ligger samme Tanke til Grund for Regjeringsforslagets som for Landsathingets Indstillinger og for Mindretallets Ændringer her i dette Thing, kan jeg udtale, at, dersom Repræsentationen her skulde bestemme sig til at følge Regjeringen, Landsathinget og Udvalgets Mindretal her, er Uoverensstemmelsen mellem det oprindelige Forslag, de i det andet Thing vedtagne og de her foreslaaede Ændringer af en saadan Natur, at jeg ikke tvivler om, at der vil kunne opnaas fulstændig Enighed mellem disse tre Parter, som nu paa enkelte Punkter have fremviist afvigende Anskuelser.

Bale: Det er et gammelt Løfte, jeg indfrister, naar jeg tager Ordet ved denne Leilighed. (Berg: Til hvem?). Til Ordføreren i Forsvarsagen. Jeg vil først tillade mig at knytte en Bemærkning til, hvad den høitæredede Conseilspræsident nylig sagde i en løftet Tone, nemlig at der ikke var viist Smødekommens overfor to Hovedspørgsmaal, og da navnlig overfor det om Kjøbenhavns Besættning. Jeg er udenforstaaende med Hensyn til Hærudvalgets og Besættingsudvalgets Forhandlinger herom; men saa Meget kan jeg dog se af, hvad der foreligger, at der ved Flertallets Indstillinger i denne Sag hurtigere vil skaffes et betryggende Forsvar for Kjøbenhavns Ægthed ved Lorpædoer og flydende Forter end ved de Foranstaltninger, som Mindretallet og Regjeringen tilsigte. Hvis man altsaa gik ind paa Flertallets Tilbud, vilde Kjøbenhavn hurtigere end ved Regjeringsforslaget, til hvis Udførelse der vil

medgaa flere Aar end til Udførelsen af dette Tilbud, have Foranstaltninger, der yde en foreløbig Sikkerhed for, at et brat Overfald kan slaas tilbage. — Grunden, hvorfor jeg har taget Ordet i denne Sag, er dog ikke for at gaa ind paa de Forslag, som her forelægges, men af Hensyn til den Stilling, som er fremkommen, og som vil fremkomme ved de Afstemninger, der ville komme tilstede. Jeg vil da tage Hensyn baade til, hvad Indflydelse disse Afstemninger ville have paa Opfattelsen i Europa af Danmarks Stilling i det Hele, og dernæst til, hvorledes en Afstemning vil have til Følge, at det her i Danmark vil blive nødvendigt at drøfte disse Spørgsmaal paa en ganske anden indtrængende Maade, end der hidtil har været Opfordring til. Det vil ikke være undgaet de ærede Medlemmers Opmærksomhed, at den Stilling, som Danmark for Diebliffet indtager til sit Besætningsvæsen, og den Stilling, som er fremkommen mellem Flertallet i det danske Folkething og det sidste Ministerium, har skaffet os Noget, som ikke hører til det Behagelige, nemlig Udlandets Omtale, medens kun de Færreste, dem, der skulle drøfte den Slags Spørgsmaal i Udlandets Blade, tilstrækkelig kunne sætte sig ind i, hvorledes Stillingen i Virkeligheden er her hjemme. Dette hører til en lille Magts svage Sider, og det var derfor, jeg ved en anden Sags Behandling fremhævede, at Noget af det Heldigste for et lille Land som Danmark vilde være, at man sørgede for i Fredstid at have en god og dygtig Repræsentation ved de indflydelsesrige Hoffer. Det vil ikke være undgaet deres Opmærksomhed, som have fulgt Danmarks Udvikling i de sidste Aar, at der var en Tid, da det øvrige Europa kunde have en ganske anden Interesse af at søge for Danmarks Opretholdelse, end det nu kan have, efter at Magtforholdene i Østersøen ere blevne i den Grad forandrede, som sket er, og efter at det Danmark, der er bleven tilbage, har den Egenkab, at det hverken ved sin Folkemængde eller ved sin Veligheden ved Bænde og Grunde, eller ved sine øvrige Terrainforhold er i Stand til at skaffe sig Fæstningsværker, som enten kunne holdes, eller som kunne udøve nogen som helst Indflydelse. Dette er udtalt af en meget kyndigere Mand end jeg; men jeg har taget mig det til Indtægt og vil holde det fast; det Danmark, der er blevet tilbage, er virkelig ikke i Stand til at kunne skaffe en Hær til Veie, som kan forsvare de forskellige Stillinger, man ved disse Foranstaltninger tænker paa at bringe til Veie. Jeg vil nu tillade mig — ærede Medlemmer ville formodentlig nok indrømme mig at udtale mig lige over for en Slags Opfordring, der paa indirekte Maade er stillet til mig — at udtale en almindelig Sætning, som jeg haaber skal staa sin Prøve, og det er den: Danmarks nuværende forsvarsløse Stilling er Danmarks bedste Forsvar, Danmarks nuværende forsvarsløse Stilling er for